

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Andrzej Siuchniński

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **W. K.**,

skazanego z art. 160 § 3 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 maja 2023 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej obrońcą skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 listopada 2022 r.,

sygn. akt IV Ka 1500/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Myśliborzu
z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt II K 638/20,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie;**
- 2) nakazuje zwrot W. K. uiszczonych opłat kasacyjnych;**
- 3) kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 12 maja 2022 r. (sygn. akt II K 638/20) W. K. został uznany winnym czynu z art. 160 § 2 k.k., za który wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 150 zł każda. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 listopada 2022 r. (sygn. akt IV Ka 1500/22) w ten sposób, że postępowanie wobec oskarżonego warunkowo umorzono.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na jego treść tj. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. polegające na nieuwzględnieniu przez Sąd okoliczności, iż doszło do przedawnienia karalności czynu przypisanego oskarżonemu, co skutkowało zaniechaniem wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie umorzenia postępowania karnego na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.”*

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie oraz uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu oraz umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

W odpowiedzi na kasację Prokurator uznał, że faktycznie w sprawie powinno dojść do umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie, ale wskazał, że prawidłowość orzeczenia będzie kontestowana jeszcze w trybie kasacji nadzwyczajnej z art. 521 § 1 k.k. (z innych niż przedawnienie powodów).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Jak słusznie wskazuje obrońca, czyn zabroniony przypisany oskarżonemu miał zostać popełniony w okresie od dnia 24 maja 2007 do dnia 25 maja 2007 r. Zauważyć należy, że czyn z art. 160 § 2 i 3 k.k. zagrożony jest górną granicą kary do roku pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. termin przedawnienia takich czynów wynosi 5 lat. Zatem czyn uległ przedawnieniu w dniu 26 maja 2012 r. Jak podkreśla Prokurator w swojej odpowiedzi na kasację, przepis art. 102 k.k. przedłużający przedawnienie karalności, wszedł w życie 2 marca 2016 r. (DZ. U. z

2015 r., poz. 396 zm.), a więc zanim postawiono w niniejszej sprawie zarzuty (stało się to dopiero w połowie 2019 r.).

Analiza akt sprawy i argumentów kasacji jednoznacznie przesądza, że w sprawie doszło do przedawnienia karalności czynu przed wydaniem wyroku w sprawie. W orzecznictwie utrwalił się pogląd, który Sąd Najwyższy orzekający w tej sprawie podziela, że w wypadku uchylenia wyroku skazującego w trybie kasacji, gdy nie jest możliwe uniewinnienie oskarżonego, a upłynął okres przedawnienia karalności, postępowania karnego nie wolno prowadzić i podlega ono umorzeniu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2007 r., III KK 340/06). Takie orzeczenie może wydać także samodzielnie Sąd Najwyższy.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.